

Sygn. akt: I C 176/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Dulka – Twarogowska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2023 roku w Wąbrzeźnie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **S. C.**

przeciwko: **(...) sp. z o.o. z siedzibą w S.**

- o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1) oddała powództwo w całości;

2) zasądza od powoda S. C. na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. **1.342,00 zł** (tysiąc trzysta czterdzieści dwa złote zero groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adwokat A. D., prowadzącej Kancelarię Adwokacką przy ul. (...) w W., kwotę **900,00 zł** (dziewięćset złotych zero groszy), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi S. C. z urzędu.

4) kosztami sądowymi, od których uiszczenia powód był zwolniony oraz poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa, obciąża Skarb Państwa.

Sędzia

Ludmiła Dulka - Twarogowska

Sygn. akt: I C 176/22

POUCZENIE

1. (...)

2. (...).

3. (...) (...)(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)?;

2. (...);

3. (...)

(...)

(...),

(...)

W., dnia 17 marca 2023 r.

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

(...)

Sygn. akt I C 176/22

UZASADNIENIE

W dniu (...) roku powód S. C. wystąpił do Sądu z pozwem skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. w S. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z(...) roku w sprawie (...) (...) (k.2-2v).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu (k.32-34).

Strony podtrzymały swoje stanowiska w toku procesu (k.170-171v, k.179-182, k.189).

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) roku Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie w sprawie (...) (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł, że S. C. powinien zapłacić (...) S. w G. kwotę 2.909,66 zł z odsetkami umownymi w wysokości 40% w stosunku rocznym od kwoty 2.494,14 zł od 20 września 2004 roku do dnia zapłaty i z odsetkami ustawowymi od kwoty 415,52 zł od 20 września 2004 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 673,20 zł tytułem kosztów postępowania oraz kwotą 21,20 zł tytułem zwrotu kosztów zaliczki na wydatki.

Po uprawomocnieniu się tego orzeczenia, w dniu (...) roku Sąd nadał mu klauzulę wykonalności, a tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi strony powodowej.

W dniu (...) roku wierzyciel złożył do komornika wnioski o wszczęcie egzekucji przeciwko S. C. w oparciu o wskazany tytuł wykonawczy. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. M. B. przeprowadził postępowanie KM (...), a w dniu (...) roku wydał postanowienie o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Postanowieniem z (...) roku w sprawie (...) (...) Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie nadał wskazanemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz wierzyciela (...) Sp. z o.o. w S..

W oparciu o uzyskany przez (...) Sp. z o.o. w S. tytuł wykonawczy, na jej wniosek z (...) roku, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w M. I. K. prowadził postępowanie egzekucyjne KM (...) przeciwko S. C., które następnie umorzył postanowieniem z (...) roku wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu (...) roku (...) Sp. z o.o. w S. złożyła kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko S. C. w oparciu o wymieniony tytuł wykonawczy. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w M. I. K. przeprowadził postępowanie KM (...), a w dniu (...) roku wydał postanowienie o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu (...) roku (...) Sp. z o.o. w S. wystąpiła do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko S. C. w oparciu o wskazany tytuł wykonawczy. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) I. K. przeprowadził postępowanie KM (...), zakończone w dniu (...) roku wydaniem postanowienia o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Z kolejnym wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko S. C. w oparciu o wskazany tytuł wykonawczy (...) Sp. z o.o. w S. wystąpiła do komornika w dniu (...) roku. Komornik Sądowy przy Sądzie R. w C. M. M. przeprowadził postępowanie (...) (...), a w dniu (...) roku wydał postanowienie o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. 2

W dniu (...) roku (...) Sp. z o.o. w S. wystąpiła do komornika wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko S. C.. W oparciu o wskazany tytuł wykonawczy aktualnie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) M. B. prowadzi postępowanie KM(...)

Dowody:

- nakaz zapłaty z klauzulą wykonalności (k.35-35v, k.40-40v, k.45-45v, k.50-51v, k.57-58v, k.69-69v, k.83-84v);

- wnioski o wszczęcie egzekucji (k.36-38, k.46-48, k.53-55, k.64-67, k.75-78, k.87-93, k.2 akt komorniczych KM (...));

- postanowienia komornika (k.39, k.49-49v, k.56-56v, k.61-62v, k.68-68v, k.72-72v, k.73-73v, k.74-74v, k.79-79v);

- zwrot tytułu z karta rozliczeniową (k.80-82);

- wniosek o nadanie klauzuli wykonalności (k.41-43);

- postanowienia Sądu (k.44-44v, k.52-52v, k.59-59v, k.63-63v, k.70-70v, k.71-71v, k.85-85v, k.86-86v).

Ustalenia stanu faktycznego zostały dokonane w oparciu o wymienione dokumenty prywatne oraz urzędowe przedłożone przez strony, a także zawarte w aktach komorniczych, które Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ nie było żadnych podstaw pozwalających na podważenie ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Powództwo przeciwegzekucyjne w odniesieniu do orzeczeń sądowych może być oparte jedynie na podstawie ujętej w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i to wyłącznie wówczas, gdy zdarzenie powodujące wygaśnięcie zobowiązania lub niemożność jego egzekwowania, nastąpiło po wydaniu orzeczenia, a ściślej po zamknięciu rozprawy (vide: uchwała SN z dnia 23 maja 2012 r., III CZP 16/12, Legalis nr 468017). Ustawodawca wyjątek od tej zasady przewidział tylko wtedy, gdy dłużnik opiera powództwo na zarzucie spełnienia świadczenia przed zamknięciem rozprawy, jeżeli zarzut ten - ze względu na ustanowiony ustawą zakaz - nie mógł być rozpoznany w sprawie, w której wydano tytuł egzekucyjny.

Obecny kształt procesu cywilnego z woli ustawodawcy posiada charakter kontradiktoryjny, co potwierdzają unormowania zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, które są dysponentem toczącego się procesu. To strony winny przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, ponieważ ponoszą ryzyko wydania niekorzystnego dla nich rozstrzygnięcia.

Na gruncie niniejszej sprawy to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w sprawie, a więc jego rolą było wykazanie, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły okoliczności skutkujące wygaśnięciem zobowiązania albo powodujące, że nie może ono być egzekwowane.

W ramach powództwa opozycyjnego powód podnosił m.in. zarzut przedawnienia, a więc zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem egzekucyjnym.

Zgodnie z art. 125 § 1 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem sześciu lat (do 09 lipca 2018 roku dziesięciu lat). Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości przedawnia się z upływem trzech lat.

Z kolei art. 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Przy czym zgodnie z art. 124 § 1 i 2 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, a w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

W orzecznictwie przyjmuje się, iż przerwanie biegu przedawnienia powoduje m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli tytułowi egzekucyjnemu, w tym także na podstawie art. 788 k.p.c. (vide: uchwała SN z 16.01.2004r., sygn. III CZP 101/03, Legalis nr 61004), jak również złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji właściwemu sądowi lub komornikowi (art. 796 k.p.c.), przy czym skutku tego nie niweczy późniejsze umorzenie postępowania egzekucyjnego, chyba że nastąpiło ono na wniosek wierzyciela, na zgodny wniosek stron albo ze względu na bezczynność wierzyciela.

Przedmiotowy tytuł egzekucyjny po uprawomocnieniu w dniu (...) roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Należy zauważyć, iż biegnący po tej dacie 10-letni termin przedawnienia został przerwany złożeniem przez pierwotnego wierzyciela w dniu (...) roku wniosku egzekucyjnego (postępowanie KM (...) zakończono wydaniem postanowienia z (...) roku o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji). Bieg terminu przedawnienia został następnie przerwany złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności i rozpoczął na nowo

swój bieg po (...) roku, kiedy to sąd zaopatrzył tytuł egzekucyjny w klauzulę wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela w sprawie(...). Do kolejnego przerwania biegu terminu przedawnienia doszło:

- (...) roku wobec skierowania przez (...) Sp. z o.o. w S. do komornika wniosku egzekucyjnego (postępowanie KM (...)) zakończono wydaniem postanowienia z dnia 22 stycznia 2009 roku o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji), następnie także:

- (...) roku wobec złożenia przez wierzyciela do komornika wniosku o wszczęcie egzekucji (postępowanie KM (...)) zakończono wydaniem postanowienia z (...) roku o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

- (...) roku, kiedy (...) Sp. z o.o. w S. wystąpiła do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji (postępowanie KM (...)) zakończono w dniu (...) roku wydaniem postanowienie o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji)

- (...) roku wobec złożenia przez wierzyciela do komornika wniosku o wszczęcie egzekucji (postępowanie KM (...)) zakończono w dniu (...) roku wydaniem postanowienia o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji)

- (...) roku wobec złożenia przez wierzyciela do komornika wniosku o wszczęcie egzekucji, która aktualnie jest prowadzona w sprawie KM (...).

Tym samym podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym okazał się chybiony.

Odnosząc się z kolei do zarzutu powoda, iż zachowanie wierzyciela w postępowaniach egzekucyjnych polegające na wskazywaniu różnych adresów dłużnika stanowiło nadużycie prawa (art. 5 k.c.), które winno skutkować pozbawieniem tytułu wykonawczego wykonalności, okazał się on nieuzasadniony.

Jak wynika z treści wniosków o wszczęcie postępowań egzekucyjnych wierzyciel zarówno pierwotny, jak i jego następcą prawnym, we wnioskach egzekucyjnych konsekwentnie wskazywali adres zamieszkania dłużnika S. C.: (...), (...)-(...) K. i ewentualnie jako dodatkowy adres był podawany: U. (...), (...)-(...) K.. Z kolei powód w żaden sposób nie wykazał, aby kiedykolwiek powiadomił wierzyciela o zmianie swojego miejsca zamieszkania.

W świetle powyższego roszczenie powoda jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku postanowiono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., który statuuje zasadę odpowiedzialności za jego wynik. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu. Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę prowadzenia procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, kwalifikuje ją jako stronę przegrywającą, obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.342 zł złożyły się: 900,00 złotych wynagrodzenia radcy prawnego ustalonego na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 ze zm.) 17,00 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa, 100,00 zł opłaty od zażalenia, 225 zł wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym oraz 100 zł opłaty od wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia.

Stronę powodową reprezentował pełnomocnik z urzędu będący adwokatem który wnioskował o przyznanie kosztów udzielonej i nieopłaconej pomocy prawnej. Jego koszty zgodnie z § 8 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t. ze zm.), przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 roku (sygn. akt SK 66/19, Legalis nr 2328465), wynosiły 900 zł brutto, dlatego w pkt 3 orzeczenia zostały zasądzane na jego rzecz od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie.

W pkt 4 wyroku Sąd obciążył Skarb Państwa kosztami sądowymi, od których uiszczenia powód był zwolniony w toku procesu oraz poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

Pouczenie: (...) (...)(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

3. (...)

Sędzia Ludmiła Dulka-Twarogowska

W., dnia 24 kwietnia 2023 roku